

УДК 351.778.5

[https://doi.org/10.52058/3041-1254-2025-11\(21\)-538-549](https://doi.org/10.52058/3041-1254-2025-11(21)-538-549)

Грузд Марина Володимирівна кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри державного управління, публічного адміністрування та регіональної економіки, Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця, м. Харків, <https://orcid.org/0000-0002-1396-121X>

ОРГАНІЗАЦІЙНО ЕКОНОМІЧНІ МЕХАНІЗМИ ФОРМУВАННЯ ЕКОСИСТЕМИ ІННОВАЦІЙ У БУДІВЕЛЬНІЙ ГАЛУЗІ

Анотація. Автором у статті розглянуто теоретико-методичні засади та практичні орієнтири формування організаційно-економічного механізму розвитку інноваційної екосистеми у будівельній галузі. Розкрито сутність системності, синергії, адаптивності та орієнтації на сталий розвиток як ключових принципів ефективного функціонування інноваційного середовища. Доведено, що традиційні форми організації інноваційної діяльності, які тривалий час застосовувалися у будівельному секторі, в сучасних умовах технологічних трансформацій та післявоєнного відновлення вже не забезпечують необхідну ефективність і конкурентоспроможність. Встановлено, що інтеграція державних інституцій, бізнесу, наукових організацій, інвесторів та освітніх закладів у єдину взаємопов'язану структуру сприяє прискоренню впровадження інновацій, підвищенню інвестиційної активності та розвитку нових бізнес-моделей. Проаналізовано основні структурні елементи механізму інноваційної екосистеми, включно з регуляторним середовищем, цифровими та інформаційними технологіями, фінансовими ресурсами, управлінськими інструментами та оціночним компонентом. Доведено, що взаємодія цих компонентів створює умови для перетворення поодиноких інноваційних ініціатив у сталі практики галузевого розвитку та забезпечує стратегічну узгодженість дій усіх учасників екосистеми. Запропоновано концептуальні напрями синергійної взаємодії між науковими установами, бізнесом, державою, освітніми закладами, інвесторами та професійними асоціаціями, що дозволяє максимізувати ефект інноваційної діяльності, зменшити ризики та оптимізувати використання ресурсів. Розроблено підходи до забезпечення адаптивності та гнучкості механізму, включно зі сценарним плануванням, оперативним коригуванням проєктів, мобільним перерозподілом ресурсів та цифровою інтеграцією для моніторингу й прогнозування змін. Автором обґрунтовано концептуальні засади формування організаційно-економічного механізму інноваційної екосистеми в будівельній сфері, доведено їх ефективність та запропоновано практичні інструменти для забезпечення системності, синергії, адаптивності та сталого розвитку, що сприяє

комплексній модернізації галузі та підвищенню її технологічної й соціальної конкурентоспроможності.

Ключові слова: Розвиток будівельної галузі України та країн світу, сталий розвиток будівельної галузі, інноваційна екосистема, державна підтримка сталого розвитку будівельної галузі, зелене будівництво.

Gruzd Maryna Volodymyrivna Candidate of economic sciences, associate professor, associate professor of the department of State Governance, Public Administration and Economic Policy, Simon Kuznets Kharkiv National University of Economics, Kharkiv, <https://orcid.org/0000-0002-1396-121X>

ORGANIZATIONAL AND ECONOMIC MECHANISMS FOR FORMING AN INNOVATION ECOSYSTEM IN THE CONSTRUCTION INDUSTRY

Abstract. The author examines the theoretical and methodological foundations and practical guidelines for the formation of an organizational and economic mechanism for the development of an innovation ecosystem in the construction industry. The essence of systemness, synergy, adaptability, and sustainability orientation is revealed as key principles for the effective functioning of the innovation environment. It is proven that traditional forms of innovation activity organization, which have long been applied in the construction sector, no longer ensure the necessary efficiency and competitiveness under current conditions of technological transformation and post-war recovery. It is established that the integration of state institutions, businesses, scientific organizations, investors, and educational institutions into a single interconnected structure contributes to the acceleration of innovation implementation, the increase of investment activity, and the development of new business models. The main structural elements of the innovation ecosystem mechanism are analyzed, including the regulatory environment, digital and information technologies, financial resources, management tools, and an evaluation component. It is demonstrated that the interaction of these components creates conditions for transforming isolated innovation initiatives into sustainable practices of industry development and ensures strategic alignment among all ecosystem participants. Conceptual approaches to synergistic interaction among scientific institutions, businesses, the state, educational institutions, investors, and professional associations are proposed, allowing for the maximization of the innovation impact, reduction of risks, and optimization of resource utilization. Approaches to ensuring the adaptability and flexibility of the mechanism are developed, including scenario planning, operational project adjustment, mobile resource redistribution, and digital integration for monitoring and forecasting changes. The author substantiates the conceptual foundations of the organizational and economic mechanism for forming an innovation

ecosystem in the construction sector, proves their effectiveness, and proposes practical tools to ensure systemness, synergy, adaptability, and sustainable development, which contributes to the comprehensive modernization of the industry and enhances its technological and social competitiveness.

Keywords: Development of the construction industry in Ukraine and worldwide, sustainable development of the construction sector, innovation ecosystem, state support for sustainable development in construction, green building.

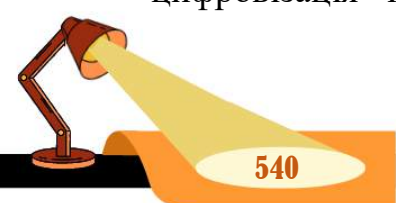
Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку будівельної галузі України позначений глибокими трансформаційними процесами, спричиненими як внутрішніми структурними викликами, так і зовнішніми факторами глобальної економічної турбулентності. Післявоєнна відбудова, зростання вимог до енергоефективності, цифровізації та підвищення стійкості інфраструктури актуалізують потребу у докорінному оновленні організаційно-економічних засад управління інноваціями. Традиційні моделі розвитку вже не забезпечують ані потрібного рівня конкурентності, ані достатньої адаптивності підприємств будівельної сфери до швидкозмінного ринкового середовища.

У цьому контексті формування цілісної екосистеми інновацій постає не просто як один із напрямів модернізації, а як стратегічний імператив, що визначає траєкторію довгострокового зростання сектору. Екосистемний підхід дозволяє об'єднати виробничі, фінансові, наукові, технологічні та управлінські компоненти в єдиний інтегрований простір, у межах якого інновації не лише генеруються, а й отримують необхідні умови для масштабування. Саме тому дослідження організаційно-економічних механізмів формування такої екосистеми набуває особливої значущості, адже від їхньої якості залежить здатність галузі забезпечити проривні рішення, управляти ризиками та створювати нову додану вартість.

В умовах посилення конкуренції, дефіциту ресурсів і необхідності забезпечити швидко та технологічно обґрунтоване відновлення інфраструктури, питання побудови інноваційної архітектури будівельного сектору стає однією з ключових наукових та практичних проблем сучасної економіки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика державного управління та організаційно-економічного забезпечення розвитку будівельного сектору в умовах сучасних економічних змін залишається однією з ключових у наукових дослідженнях та практичній діяльності. Значний внесок у формування методологічних підходів до цієї тематики здійснили такі вчені, як О. Ф. Андрійко, А. Берктуа, В. В. Гнилорібов, В. М. Тихонов, В. П. Горбатенко, В. В. Цветков, Д. В. Ісаєнко, які комплексно досліджували питання регуляторної політики, інституційного розвитку та підвищення ефективності управління будівельною сферою в умовах економічної трансформації.

Сучасні виклики будівельної галузі, зокрема технологічні трансформації, цифровізація та потреби післявоєнного відновлення, вимагають перегляду

традиційних моделей організації інноваційної діяльності. Тому особлива увага приділяється формуванню організаційно-економічних механізмів, які здатні інтегрувати державні інституції, бізнес, наукові та освітні організації, а також інвесторів у взаємопов'язану екосистему інновацій. Такий підхід дозволяє створити ефективну структуру управління, яка забезпечує узгодженість рішень, максимізує синергетичний ефект від взаємодії учасників та сприяє сталому впровадженню новітніх технологій.

Таким чином, організаційно-економічні механізми виступають ключовим інструментом розвитку інноваційної екосистеми будівельної галузі, поєднуючи регуляторні засади, фінансові стимули, цифрові та управлінські інструменти, а також систему оцінювання ефективності інноваційних процесів. Розробка та впровадження таких механізмів спрямована на підвищення конкурентоспроможності галузі, прискорення інноваційних змін і забезпечення довгострокової стійкості будівельного сектору в умовах динамічної економічної та технологічної середовища.

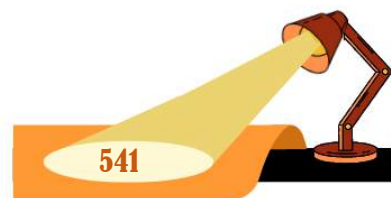
Мета статті – є теоретико-методичне обґрунтування концептуальних засад та практичних орієнтирів формування організаційно-економічного механізму розвитку інноваційної екосистеми у будівельній галузі..

Виклад основного матеріалу. Теоретико-методичне підґрунтя організаційно-економічного механізму формування інноваційної екосистеми в будівельній сфері сьогодні потребує ґрунтовного переосмислення. Ті форми організації інноваційної діяльності, що тривалий час використовувалися в галузі, очевидно вже не відповідають ні динаміці технологічних змін, ні викликам післявоєнного відновлення. Саме тому все більшої актуальності набувають моделі взаємодії, які здатні поєднати різні групи учасників — державні інституції, бізнес, наукові організації, інвесторів — у більш відкритий, взаємопов'язаний та стійкий простір, що працює на довгострокові цілі.

Формування дієвої інноваційної екосистеми в будівельній галузі — завдання, яке не може бути вирішене за допомогою окремих адміністративних рішень чи поодиноких технологічних проєктів. Йдеться про значно складнішу конструкцію, де переплітаються інтереси та компетенції державних інституцій, бізнесу, наукового середовища і фінансових організацій. Успіх, як свідчить міжнародна практика, приходить тоді, коли між цими учасниками створюється не просто горизонталь співпраці, а повноцінний простір взаємодії — із власними правилами, мотиваційними моделями та механізмами контролю [1].

1. Системність як фундамент механізму

Будівельна галузь — це багатокомпонентна система. У ній співіснують регуляторні вимоги, технологічні процеси, інвестиційні потоки, стандарти безпеки й екологічні обмеження. Ігнорування хоча б одного з компонентів призводить до розривів у функціонуванні всієї системи. Тому концептуально механізм інноваційної екосистеми повинен не «накладати» інструменти один на один, а пов'язувати їх у єдину логіку розвитку (табл. 1).

Таблиця 1

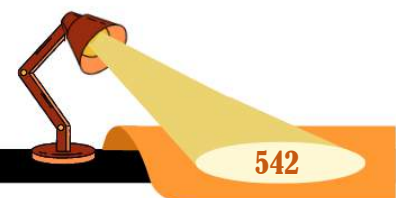
**Структурні елементи організаційно-економічного механізму
інноваційної екосистеми в будівельній галузі та їх функціональна роль**

Елемент системи	Роль у механізмі	Очікуваний результат
Регуляторне середовище	Визначає «правила гри» для всіх учасників [2]	Прозорість, прогнозованість, зниження ризиків
Цифрові та інформаційні технології	Створюють інфраструктуру для обміну даними	Прискорення інноваційних процесів
Фінансові ресурси та стимули	Забезпечують можливість реалізації інновацій	Активізація інвестиційної діяльності [3]
Управлінські інструменти	Координують взаємодію між учасниками	Узгодженість рішень і ефективність процесів

Подана в таблиці 1 структура дозволяє цілісно побачити логіку формування інноваційної екосистеми в будівельній галузі. Кожен із виділених елементів — від інституційних засад до системи оцінювання — виконує власну, чітко окреслену функцію, але найважливішим є їх узгоджене поєднання. Саме взаємодія цих компонентів створює умови, за яких інновації перестають бути поодинокими ініціативами та перетворюються на сталу практику галузевого розвитку. Таблиця відображає не лише логічну послідовність елементів механізму, а й ту внутрішню «архітектуру» процесу, яка забезпечує поступовий перехід будівельної галузі до більш відкритої, технологічної та конкурентоспроможної моделі функціонування.

2. Синергія як умова інноваційного розвитку

У сучасних умовах інновації не народжуються в ізольованих лабораторіях чи компаніях. Їхній розвиток відбувається тоді, коли між різними акторами створюється взаємодоповнюваність. Наприклад, наукові установи можуть розробляти перспективні технології, але без бізнесу вони не вийдуть на ринок; водночас бізнес потребує державних стимулів, щоб зменшити ризики впровадження нових рішень [4]. У цій логіці синергія стає не просто принципом, а умовою виживання галузі (табл. 2).

Таблиця 2

Основні напрями синергії між ключовими учасниками інноваційної екосистеми будівельної галузі

Учасники взаємодії	Сутність синергії	Очікуваний ефект
Наукові установи ↔ Бізнес	Передача наукових розробок у практику; спільні дослідницькі проекти	Прискорене впровадження нових технологій, зменшення R&D витрат
Бізнес ↔ Держава	Використання податкових, регуляторних і фінансових стимулів для інновацій	Зниження ризиків і бар'єрів для впровадження інновацій; розширення інвестиційної активності
Держава ↔ Освітні заклади	Формування компетентнісної бази для галузі, оновлення стандартів підготовки кадрів	Кадрове забезпечення інноваційних змін; зменшення дефіциту фахівців
Бізнес ↔ Інвестори	Спільне фінансування високотехнологічних проектів, венчурні механізми	Поява нових бізнес-моделей і збільшення інноваційних стартапів
Професійні асоціації ↔ Підприємства галузі	Обмін кращими практиками, стандартизація процесів, спільні цифрові платформи	Підвищення технологічної культури та рівня конкурентоспроможності

Таблиця 2 узагальнює ключові напрями синергійної взаємодії між основними групами учасників інноваційної екосистеми будівельної галузі. Наведені пари суб'єктів демонструють, що результативність інноваційних процесів залежить не стільки від зусиль окремих організацій, скільки від здатності вибудувати сталі канали співпраці. Взаємодоповнення наукових розробок і підприємницьких можливостей, поєднання державних стимулів із бізнес-ініціативами, зміцнення зв'язків між освітою та ринком праці — усе це створює простір, у якому інновації можуть розвиватися швидше й ефективніше [5]. Представлені у таблиці напрями синергії окреслюють ті вузлові точки, де партнерство генерує системний ефект і стає визначальним чинником модернізації галузі.

3. Адаптивність і гнучкість як відповідь на турбулентність

Будівельний сектор сьогодні перебуває під впливом надзвичайно високої мінливості: це і коливання цін на матеріали, і трансформація стандартів, і після-воєнні умови відновлення інфраструктури. Механізм інноваційної екосистеми повинен реагувати не за інерцією, а проактивно. Це означає, що частина рішень має бути сценарною: передбачати різні варіанти розвитку подій і давати можливість оперативно коригувати напрями діяльності та розподіл ресурсів (табл. 3).

Таблиця 3

**Ключові параметри адаптивності та гнучкості інноваційної
екосистеми будівельної галузі**

Параметр	Характеристика / зміст	Управлінське значення
Сценарне планування	Розроблення альтернативних моделей розвитку (оптимістична, базова, кризова)	Забезпечує готовність до різних варіантів зовнішніх змін
Оперативність управлінських рішень	Можливість швидкого коригування проєктів, бюджетів та ресурсів	Підвищує стійкість до ринкових та технологічних шоків
Гнучкість ресурсного забезпечення	Мобільний перерозподіл фінансових, матеріальних і людських ресурсів	Мінімізує втрати та забезпечує ефективність у періоди нестабільності
Цифрова адаптивність	Використання BIM, IoT, аналітики даних для моніторингу та прогнозування	Підсилює точність управлінських рішень і зменшує ризики
Організаційна пластичність	Здатність підприємства змінювати структури управління та формати взаємодії	Забезпечує стійку взаємодію між учасниками екосистеми
Інноваційна реактивність	Швидкість впровадження технологічних новацій у виробничий процес	Формує конкурентні переваги в умовах високої конкуренції та нестабільності

Представлена таблиця 3 узагальнює ключові параметри, що визначають адаптивність і гнучкість інноваційної екосистеми будівельної галузі. Кожен із них відображає здатність системи своєчасно реагувати на зовнішні зміни, підтримувати стабільність та забезпечувати ефективність управління за умов високої ринкової та технологічної волатильності. Взаємодоповнення управлінських, цифрових та ресурсних аспектів створює підґрунтя для формування динамічної, стійкої до криз екосистеми, здатної оперативно адаптуватися до наявних викликів і реалізовувати інноваційний потенціал галузі [6].

4. Принципи сталого розвитку як інтегрувальна основа

Будівництво — галузь з істотним впливом на довкілля та соціальну інфраструктуру. Тому інноваційність тут не може обмежуватися технічними аспектами. Потрібен підхід, у якому економічна вигода узгоджується з екологічною відповідальністю та соціальним ефектом. Це визначає необхідність включення до механізму енергоефективних рішень, «зелених» технологій, моделей безвідходного виробництва, інклюзивних підходів до проєктування.

У практичному вимірі це означає поєднання економічної доцільності з екологічною відповідальністю та суспільною користю. Ідеться не тільки про скорочення викидів чи зменшення витрат енергії. Це і впровадження «зелених» матеріалів, і застосування будівельних технологій з мінімальним рівнем відходів,

і перегляд підходів до організації простору з огляду на безпеку та комфорт людей (табл. 4). Такий підхід формує цілісне бачення, де енергоефективність, екологічність та інклюзивність стають не окремими проєктами, а невід’ємними складовими галузевої політики.

Таблиця 4

**Ключові напрями інтеграції принципів сталого розвитку в
інноваційні процеси будівельної галузі**

Напрямок інтеграції	Зміст та приклади застосування	Очікуваний ефект для галузі
Енергоефективність	Використання теплоізоляційних матеріалів нового покоління; впровадження систем рекуперації, «розумного» енергоменеджменту	Зниження експлуатаційних витрат; підвищення енергонезалежності об’єктів
«Зелені» технології	Використання екологічно безпечних матеріалів, відмова від токсичних компонентів, застосування технологій із низьким рівнем викидів	Скорочення негативного впливу на довкілля; покращення якості життєвого середовища
Моделі безвідходного виробництва	Рециклінг матеріалів, повторне використання конструктивних елементів, оптимізація логістики будівельних процесів	Рациональне використання ресурсів; зменшення кількості будівельних відходів
Інклюзивність та соціальна орієнтованість	Проектування доступних просторів, врахування потреб різних груп населення, безпечність та комфортність забудови	Підвищення соціальної відповідальності галузі; зростання якості міського середовища

Таблиця 4 структуровано відображає основні напрями, через які принципи сталого розвитку інтегруються у сучасні інноваційні процеси будівельної галузі. Вона дозволяє зосередитися на ключових точках впливу — від енергоефективності до соціальної інклюзивності — та показує, як кожен із цих напрямів забезпечує практичну трансформацію галузі [7; 8]. Представлені елементи не є відокремленими: у реальних проєктах вони перетинаються та взаємно підсилюють один одного, формуючи нову модель розвитку, орієнтовану на довгострокову стійкість і відповідальне використання ресурсів.

5. Оціночний компонент як інструмент управління

Будь-яка система може ефективно функціонувати лише за умови постійного зворотного зв’язку. Оціночний компонент — це не просто набір показників, а механізм, який дозволяє зафіксувати, наскільки інновація справді працює, чи підвищує вона конкурентоспроможність підприємства, чи зменшує витрати, чи приносить суспільну користь. У практиці будівельної галузі важливо

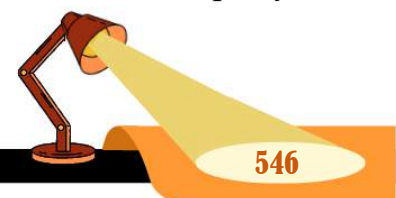
мати не лише економічні KPI, а й показники сталості, рівень цифрової інтегрованості, інтенсивність взаємодії між учасниками екосистеми (табл. 5).

Таблиця 5

Структура оціночного компонента організаційно-економічного механізму формування інноваційної екосистеми у будівельній галузі

Блок оцінювання	Зміст та ключові показники	Призначення в екосистемі
Економічний блок	ROI інновацій; скорочення витрат; приріст продуктивності; рентабельність інноваційних рішень	Визначення економічної доцільності та ефективності інновацій
Екологічний блок	Зменшення викидів CO ₂ ; рівень енергоефективності; використання вторинних ресурсів; екологічний слід будівництва	Моніторинг відповідності екологічним стандартам сталого розвитку
Соціальний блок	Рівень безпеки праці; доступність інфраструктури; соціальний ефект для громади; показники інклюзивності [9]	Оцінювання соціальної значущості та відповідальності інновацій
Технологічний блок	Ступінь цифровізації процесів; застосування BIM; рівень інтеграції IoT; технологічна зрілість підприємства	Визначення технологічної конкурентоспроможності учасників галузі
Інтеграційно-комунікаційний блок	Інтенсивність взаємодії між учасниками; участь у кластерних структурах; кількість партнерських проєктів	Оцінка якості кооперації в екосистемі та швидкості циркуляції знань
Управлінсько-стратегічний блок	Відповідність інновацій стратегічним цілям; гнучкість механізмів управління; здатність адаптації	Контроль стратегічної узгодженості та адаптивності екосистеми [10]

Оціночний компонент у структурі організаційно-економічного механізму формування інноваційної екосистеми відіграє роль ключового інструмента стратегічного управління розвитком будівельної галузі. Його функціональне призначення полягає у забезпеченні безперервного моніторингу результативності впроваджуваних інновацій, що дозволяє не лише фіксувати досягнутий рівень ефективності, а й своєчасно виявляти відхилення, формувати коригувальні управлінські рішення та визначати напрям подальшого розвитку [11; 12]. В умовах цифровізації та зростання вимог до сталості будівництва оцінювання має охоплювати не лише економічні параметри, але й екологічні, соціальні та технологічні характеристики. Таким чином, оціночний компонент виступає інтегрувальною платформою, що узгоджує інтереси учасників екосистеми та підтримує її адаптивність і конкурентоспроможність у довгостроковій перспективі.

Отже, концептуальні засади формування організаційно-економічного механізму розвитку інноваційної екосистеми в будівельній галузі поєднують у собі системність, синергію, адаптивність, орієнтацію на сталий розвиток і наявність чіткої системи оцінювання. Лише за такої логіки окремі інструменти перестають існувати фрагментарно, а перетворюються на злагоджений механізм, здатний забезпечити галузі довгострокову конкурентоспроможність і реальні структурні зміни.

Висновки. У результаті проведеного теоретико-методичного аналізу та системного узагальнення практичних підходів до формування інноваційної екосистеми у будівельній галузі можна зробити низку ключових висновків.

По-перше, організаційно-економічний механізм розвитку інноваційної екосистеми в будівельному секторі потребує комплексного та системного підходу, який поєднує різні складові галузі в єдину логіку функціонування. Системність є фундаментальною характеристикою такого механізму, оскільки ігнорування будь-якого з компонентів — регуляторного середовища, фінансових ресурсів, цифрових технологій чи управлінських інструментів — призводить до дисбалансу та зниження ефективності інноваційного розвитку. Узгоджене поєднання цих елементів створює умови для трансформації одиничних інноваційних ініціатив у стійкі практики галузевого розвитку, що сприяє підвищенню конкурентоспроможності та технологічної зрілості підприємств.

По-друге, принцип синергії виступає визначальним чинником результативності інноваційних процесів. Взаємодія між науковими установами, бізнесом, державними органами, інвесторами та освітніми закладами формує ефективний простір обміну знаннями, технологіями та ресурсами. Така взаємодоповнюваність забезпечує прискорене впровадження інновацій, зменшує ризики та стимулює створення нових бізнес-моделей, венчурних проєктів і стартапів. Міжгалузева кооперація та розвиток партнерських мереж дозволяють підсилювати ефект кожного окремого учасника, формуючи комплексний потенціал галузі.

По-третє, адаптивність і гнучкість є критично важливими характеристиками інноваційної екосистеми в умовах турбулентного середовища будівельної сфери. Механізм розвитку має забезпечувати сценарне планування, оперативне прийняття управлінських рішень, мобільний розподіл ресурсів та цифрову інтеграцію для моніторингу та прогнозування змін. Такий підхід дозволяє своєчасно реагувати на коливання ринкових і технологічних факторів, зменшувати негативний вплив нестабільності та підвищувати ефективність управління інноваційними проєктами.

По-четверте, принципи сталого розвитку повинні інтегруватися у всі аспекти функціонування інноваційної екосистеми. Це включає енергоефективні рішення, «зелені» технології, моделі безвідходного виробництва та соціально орієнтовані проєкти. Узгодження економічної доцільності, екологічної відповідальності та соціальної користі дозволяє формувати комплексну модель

розвитку будівельної галузі, що забезпечує довгострокову стабільність, покращення якості міського середовища та підвищення соціальної відповідальності підприємств.

По-п'яте, наявність чіткого оціночного компоненту є невід'ємною умовою ефективного управління інноваційною екосистемою. Системне оцінювання економічної, екологічної, соціальної та технологічної результативності інновацій дозволяє здійснювати зворотний зв'язок, виявляти відхилення, коригувати стратегії та забезпечувати відповідність стратегічним цілям розвитку галузі. Оціночний блок виступає інтегровальною платформою, яка забезпечує узгодженість інтересів усіх учасників екосистеми, сприяє підвищенню адаптивності та конкурентоспроможності будівельного сектору у довгостроковій перспективі.

Таким чином, концептуальні засади формування організаційно-економічного механізму розвитку інноваційної екосистеми у будівельній галузі поєднують системність, синергію, адаптивність, орієнтацію на сталий розвиток та інтегровану оцінку результативності. Лише за умови узгодженого поєднання цих принципів окремі інструменти перестають бути фрагментарними та трансформуються у злагоджений механізм, здатний забезпечити галузі стратегічну конкурентоспроможність, технологічну модернізацію та реальні структурні зміни. Такий підхід формує надійний фундамент для розвитку будівельної сфери як відкритої, технологічно орієнтованої та соціально відповідальної інноваційної екосистеми.

Література:

1. Андрійко О. Ф. Державний контроль в Україні: організаційно-правові засади : монографія. Київ : Наук. думка, 2004. 300 с.
2. Беркута А. В. Економічні аспекти розвитку будівельного комплексу України // Економіка будівництва. 2006. № 1. С. 5–8.
3. Беседін В. Ф., Музичук А. С. (ред.). Економіка України: інвестиційно-інноваційні проблеми розвитку : монографія. Київ : НДЕІ, 2006. 552 с.
4. Гнилорибов В. В., Тихонов В. М. Державне будівництво і місцеве самоврядування в Україні : навч. посіб. Луганськ : Вид-во СХУ ім. В. Даля, 2004. 376 с.
5. Ісаєнко Д. В. Державна політика у сфері забезпечення стійкого функціонування будівельної галузі // Актуальні проблеми державного управління. 2010. № 1(37). С. 115–121.
6. Козич О. М. Досвід провідних країн світу в управлінні будівельною галуззю // Державне будівництво. 2012. № 2. С. 1–7. URL: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2012-2/doc/5/02.pdf>
7. Микитюк Ю. І. Управління портфелем інноваційно-інвестиційних проєктів у житловому будівництві. Вісник Тернопільського національного економічного університету. 2019. Вип. 1. С. 151–159. URL : <http://dspace.tneu.edu.ua/handle/316497/34045>
8. Микитюк П., Касич А. Сучасні механізми розвитку інновацій в будівельній галузі. Вісник Тернопільського національного економічного університету. 2020. Вип. 2. С. 174–184. DOI: <https://doi.org/10.35774/visnyk2020.02.174>
9. Непомнящий О. М. Децентралізація державного регулювання будівельної діяльності: закордонний досвід для України // Державне будівництво. 2014. № 1. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/DeBu_2014_1_30

10. Струкаленко О. В. Теоретичні засади державного контролю та нагляду в сфері будівельної діяльності // Правова держава. 2014. № 17. С. 32–38. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Prav_2014_17_8

11. Угоднікова О. І. Організаційно-економічний механізм формування і використання потенціалу розвитку будівельного підприємства // Молодий вчений. 2015. № 10(2). С. 95–98.

12. Цветков В. В., Горбатенко В. П. Демократія – Управління – Бюрократія: в контексті модернізації українського суспільства : монографія. Київ : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2001. 248 с.

References:

1. Andriiko, O. F. (2004). Derzhavnyi kontrol v Ukraini: orhanizatsiino-pravovi zasady [State control in Ukraine: organizational and legal principles]. Kyiv: Naukova dumka. [in Ukrainian].

2. Berkuta, A. (2006). Ekonomichni aspekty rozvytku budivelnogo kompleksu Ukrainy [Economic aspects of the development of the construction complex of Ukraine]. Ekonomika budivnytstva, 1, 5–8. [in Ukrainian].

3. Besedin, V. F., & Muzychuko, A. S. (Eds.). (2006). Ekonomika Ukrainy: problemy investytsiinoho ta innovatsiinoho rozvytku [Economy of Ukraine: Investment and Innovation Development Problems]. Kyiv: NDEI. [in Ukrainian].

4. Gnylorybov, V. V., & Tykhonov, V. M. (2004). Derzhavne budivnytstvo ta mistseve samovriaduvannya v Ukraini [State Building and Local Self-Government in Ukraine]. Luhansk: Vydavnytstvo SNU im. V. Dalia. [in Ukrainian].

5. Isaienko, D. V. (2010). Derzhavna polityka u sferi zabezpechennia staloho funktsionuvannya budivelnoi haluzi [State policy in the field of ensuring the sustainable functioning of the construction industry]. Aktualni problemy derzhavnoho upravlinnia, 1 (37), 115–121. [in Ukrainian].

6. Kozych, O. M. (2012). Dosvid providnykh krain u sferi upravlinnia budivelnoiu haluzeiu [Experience of the leading countries in the field of building industry management]. Derzhavne budivnytstvo, 2, 1–7. Retrieved from <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/db/2012-2/doc/5/02.pdf> [in Ukrainian].

7. Mykytiuk, Yu. I. (2019) Upravlinnia portfelem innovatsiino-investytsiinykh proektiv u zhytlovomu budivnytstvi [Management of a portfolio of innovation and investment projects in housing construction]. Visnyk Ternopilskoho natsionalnoho ekonomichnoho universytetu. №. 1. P. 151–159. Retrieved from <http://dspace.tneu.edu.ua/handle/316497/34045> [in Ukrainian].

8. Mykytyuk P., Kasych A. (2020). Suchasni mekhanizmy rozvytku innovatsii v budivelnii haluzi [The modern mechanisms for the development of innovations in the construction industry]. The Herald of Ternopil National Economic University, Vol. 2. P. 174–184. DOI: <https://doi.org/10.35774/visnyk2020.02.174> [in Ukrainian].

9. Nepomniashchy, O. M. (2014). Detsentralizatsiia derzhavnoho rehuliuвання budivelnoi diialnosti: zarubizhnyi dosvid dlia Ukrainy [Decentralization of state regulation of construction activity: foreign experience for Ukraine]. Derzhavne budivnytstvo, 1. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/DeBu_2014_1_30 [in Ukrainian].

10. Stukalenko, O. V. (2014). Teoretychni zasady derzhavnoho kontroliu ta nahliadu u sferi budivelnoi diialnosti [Theoretical fundamentals of state control and supervision in the field of construction activity]. Pravova derzhava, 17, 32–38. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/Prav_2014_17_8 [in Ukrainian].

11. Tsvietkov, V. V., & Horbatenko, V. P. (2001). Demokratiia – upravlinnia – biurokratiia: u konteksti modernizatsii ukrainskoho suspilstva [Democracy – Management – Bureaucracy: In the Context of Modernization of Ukrainian Society]. Kyiv: Instytut derzhavy i prava im. V. M. Korytskoho NAN Ukrainy. [in Ukrainian].

12. Uhodnikova, O. I. (2015). Orhanizatsiino-ekonomichni mekhanizmy formuvannya ta vykorystannya potentsialu rozvytku budivelnogo pidpriemstva [Organizational-economic mechanism of formation and use of construction enterprise development potential]. Molodyi vchenyi, 10 (2), 95–98. [in Ukrainian].

